

Anita ble født i Norge 1. oktober 1946.

4 år gammel reiste hun, sammen med mor og far og søsknene sine, til Amerika, som ble hennes nye hjemland gjennom hele oppveksten. Der fikk hun også etter hvert flere søsken.

Lengselen til Norge, som hun kalte «hjemme», fulgte henne imidlertid gjennom hele livet, og etter at begge foreldrene var døde bestemte Anita seg for å gjøre alvor av reisen over Atlanteren. Hun hadde aldri gitt opp det norske statsborgerskapet sitt, og nå ville hun realisere drømmen om å tilbringe alderdommen i Norge.

Som ung var Anita utsatt for en alvorlig bilulykke. Hun fikk store skader og lå lenge på sykehus. Blant annet var begge beina hennes ødelagt, og hun måtte lære å gå på nytt. Med sterk vilje og pågangsmot lyktes hun i å leve med handikapat sitt på en måte som var imponerende.

Sykdom gjorde imidlertid etter hvert livet svært krevende, og de siste årene tilbragte hun på sykehjem. Hun sørget over det. Hun ville så gjerne ha sin egen leilighet, lage mat og ordne for seg selv. Hun klarte ikke å slå seg til ro med at avgjørelser ble tatt over hodet på henne.

15. november ble Anita lagt inn på Bærum sykehus. Der døde hun samme dag. Hun ble 76 år gammel.

Kjære Anita, takk for vennskapet ditt.

Dagene som har gått siden du døde har vært vonde. Både fordi savnet har vært stort og fordi jeg ikke fikk muligheten til å være hos deg de siste timene du levde.

Når du var på besøk hos oss var det alltid koselig. Du var så takknemlig og så lett å glede. Desverre la pandemien hindringer i veien for mye. Da ble telefonsamtalene våre ekstra viktige. 17. mai i år kunne du endelig komme på besøk igjen, og to dager før du døde la vi planer for julefeiringen. Jeg skulle hente deg 20. desember.

Denne julen blir annerledes, og vi kommer til å savne deg.

Jeg ser deg i godstolen i stua og godt kledd på verandaen, med kaffekoppen og en røyk. Du var så fornøyd da. Filosoferte og hørte på fuglesangen mens du nøt å være midt i naturen.

Vi hadde mange fine turer sammen: til Bjørneparken, Høvikodden, Kalvøya og kafeen på Kolsås. Du elsket å være ute blant folk, og du hilste gjerne på alle du møtte.

17. mai var en dag du likte å feire. Barnetog, kake, is og underholdning på Noresund skole - du smilte fra øre til øre. For deg var Norge landet over alle land. Du kom hjem hit etter alle årene i USA for å tilbringe alderdommen her - for å kose deg, som du så ofte sa. Det ble ikke sånn som du hadde tenkt.

De siste årene har vært usedvanlig krevende for deg, og du fortalte stadig oftere hvor sliten du var. Likevel holdt du motet oppe. Når jeg spurte hvordan du hadde det svarte du: «Du vet, jeg henger inn her. Det er som det er.»

Jeg har ofte tenkt på hvordan ulykken du opplevde som ung må ha påvirket deg og livet ditt, og også familien din. Var det ulykken som var forklaringen på det som etter hvert ble så utrolig vanskelig? Jo dypere jeg har dykket inn i å prøve å forstå, desto mer har jeg sett sammenhenger og forklaringer som virker sannsynlige.

Jeg unner deg at du endelig har fått hvile, og i tankene er du alltid nær. Jeg skulle ønske at jeg hadde fått holde hånda di på sykehuset, at jeg kunne stryke kinnene dine og gi deg en klem, at jeg kunne få ta farvel på en ordentlig måte. Sånn ble det ikke. Alt ble så brått og så feil.

Kjære Anita, takk for alt du har gitt. Både Jan og jeg har alltid opplevet deg som et hjertevarmt og omsorgsfullt menneske med mye omsorg og stor kjærlighetsevne. Vi kommer til å savne deg. Hvile i fred til vi ses igjen.

Toril